

зазначити, що обмеження прав у будь-якому разі має ґрунтуватися на таких принципах, як: законність, істинність та пропорційність.

УДК 342.7:006.03(043.2)

Лисенко Д.Ю., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Токарева К.С., к.ю.н., доцент

РЕАЛІЗАЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ТА НАПРЯМИ ЇХ УПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Однією із найважливіших проблем сучасного соціального розвитку є відносини між державою та громадянином через створення ефективних національних та міжнародних інструментів захисту прав і свобод людини, як наявність або відсутність основних прав і свобод людини і громадянина є найважливішим показником громадянського суспільства. Прагнення української держави стати повноправним членом світового співтовариства зумовлене зусиллями органів державної влади змінити урядові вектори з метою забезпечення гармонізації міжнародних стандартів прав і свобод людини та національних правових норм.

Систематичний аналіз процесів, що відбуваються в організаційній та регуляторній діяльності ЄС та Ради Європи, свідчить про формування нової парадигми державного управління - гуманізації публічного управління шляхом посилення міжнародної частини механізму захисту прав людини. Основними його ознаками є: подолання існуючих суперечностей та визначення сфер впливу міжнародних правозахисних органів, зокрема судової влади Ради Європи; міжрегіональні запозичення деяких важливих елементів визначення прав людини; поступове формування міжурядової єдиної системи значущих стандартів прав людини [1].

На даному етапі державотворення приєднання України до світового співтовариства та демократична трансформація країни вимагають принципово нового підходу до інституту прав і свобод людини. Водночас змінюється позиція держави щодо загальновизнаних положень міжнародного права прав людини.

Особливо після вступу України до Ради Європи в 1995 р. Норми європейського права активно впливають на національну правову систему та виходять на якісно новий рівень. Визнання та захист основних прав і свобод людини є пріоритетом загальнолюдської цінності.

Сьогодні наша держава не може навести приклад майже повного впровадження ратифікованих конвенцій у національне законодавство. Наближення та гармонізація з європейським законодавством фактично залишається на рівні декларацій та побажань, а приєднання до конвенцій Ради Європи є скоріше політичним, ніж юридичним. Що стосується прямої дії ратифікованих міжнародних угод, то багаторічний досвід інших держав показує, що пряме застосування ратифікованих міжнародних угод у національному законодавстві має надзвичайно низьку ефективність. Таким чином, права людини завжди представляють конкретні соціальні можливості, які відповідно до міжнародних стандартів враховують також конкретні внутрішньосоціальні умови, які є чинниками та середовищем для реалізації відповідних прав [2, с. 122].

Зі створенням транснаціональних інструментів управління соціальним розвитком захист прав і свобод людини перестав бути суто внутрішньою справою національної держави. Після прийняття Статуту ООН та Загальної декларації прав людини розпочалася реальна співпраця у забезпеченні прав людини, і сьогодні розроблені міжнародні стандарти прав людини, які визначають загальну концепцію прав людини та основних свобод та їх перелік. Згодом ці положення були закріплені в міжнародних договорах про права людини як обов'язкові міжнародні угоди, а країни, які підписали такі угоди, зобов'язані забезпечувати повагу прав людини в межах своєї юрисдикції та нести відповідальність перед міжнародним співтовариством за дотримання прав людини.

Окрім загальних положень та стандартів загальних стандартів, одночасно ратифіковані договори з конкретних питань: Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, Конвенція про статус біженців, Конвенція Міжнародні організації праці, а також регіональні договори з прав людини та сама правозахисна установа включені до критеріїв існування таких організацій, як ЄС, НАТО, ОБСЄ тощо [3, с. 88].

Таким чином, широко визнано, що права та свободи людини є правовими інститутами спільної цінності, що характеризуються встановленням єдиних міжнародно-правових норм. Сьогодні у світі існує багато інституцій та механізмів, спрямованих на захист прав і свобод людей та громадян, але права людей часто порушуються, і способи їх захисту не завжди є достатньо ефективними.

Ось чому завдання вдосконалення існуючих методів та інструментів та створення нових інституцій, що гарантують та поважають права людини, стає все більш важливим. Тому надзвичайно важливим напрямком у створенні сучасної моделі публічного управління є, по-перше, розвиток сучасної парадигми управління, яка втілює теоретичні та методологічні та історико-правові елементи реалізації концепції прав

людини у суспільних відносинах; по-друге, реалізація європейських принципів державного управління в контексті реалізації права людини на належне управління.

Література

1. Європейська конвенція про захист прав людини і основних свобод: прийнята Радою Європи 04.11.1950. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text

2. Верланов С.О. Європейська соціальна хартія: особливості принципів міжнародного тлумачення (за матеріалами практики Європейського комітету соціальних прав). *Бюл. М-ва юстиції України*. 2008. № 2. С. 119-130

3. Рабінович П. Європейська конвенція з прав людини: особливості її тлумачення. *Юрид. Україна*. 2003. № 6. С. 86-91.

УДК 342.95(043.2)

Лисянська Д.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Ольховік М.В., викладач

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ НАДЗВИЧАЙНОГО СТАНУ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Актуальність дослідження правового режиму надзвичайного стану обумовлена необхідністю теоретичного й практичного вивчення проблемних питань, пов'язаних із оптимізацією діяльності вітчизняних державних органів влади, органів місцевого самоврядування, військових формувань та інших структур, що беруть участь у ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій. У цілому підвищення ефективності цієї діяльності є закономірною вимогою, що постає у суспільствах, у процесі побудови демократичної, правової, соціальної держави, інтегрування у світовій правовий простір.

Відповідно до міжнародно-правових актів, надзвичайний стан передбачає введення декількох видів надзвичайних режимів. В той час, як внутрішнє законодавство виділяє лише один узагальнений режим надзвичайного стану, під яким розуміють усі види надзвичайних режимів. Сам термін «надзвичайний стан», як правило, використовується у двох значеннях: у першому значенні він відповідає англійському терміну «emergency», який тлумачиться як раптова або неочікувана подія, що вимагає негайних дій. У другому значенні він відповідає міжнародному терміну «state of emergency», що означає надзвичайний стан.

Воєнний стан, надзвичайний стан та режим зони надзвичайної